
SAMUEL TUOMINEN
HENKIVAKUUTUS
PRINSESSA DIANAN SEITSEMÄN KASETTIA
VII
DIANA DEAD
Princess Killed in Paris Car Crash

Samuel Tuominen

Henkivakuutus

Dianan seitsemän kasettia

© 2026 Samuel Tuominen

Romaanin suunnittelussa, kirjoittamisessa ja toimitustyössä on hyödynnetty generatiivista tekoälyä.
Kannen suunnittelu: Samuel Tuominen, tekoälyavusteisesti.

Kustantaja: BoD · Books on Demand Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2955-0

Lukijalle

Tämä teos on fiktiivinen salaliittotrilleri, joka hyödyntää todellisia historiallisia tapahtumia, henkilöitä ja dokumentteja.

Osa näiden henkilöiden romaanissa esittämistä lausunnoista perustuu todellisiin haastatteluihin, televisiodokumentteihin, äänitallenteisiin, elämäkertoihin, lehtiväitteisiin ja silminnäkijöiden kertomuksiin. Toiset ovat kirjailijan luomaa fiktiota, tulkintaa tai historiallisten lähteiden pohjalta tehtyjä dramatisointeja. Esimerkiksi luku 25 pohjautuu pitkälti Charlesin ja Dianan entisen palvelijan Paul Burrellin vuonna 2003 julkaistuun kirjaan *A Royal Duty*, jossa julkaistiin myös Dianan kirjoittama kirje, joka saa romaanin juonessa keskeisen merkityksen.

Todellisten henkilöiden toimintaa, motiiveja ja keskinäisiä suhteita koskevat kuvaukset yhdistävät historiallista lähdeaineistoa, kirjailijan omia tulkintoja ja fiktiivistä dramatisointia. Teos ei pyri esittämään vakiintunutta historiantulkintaa, vaan rakentaa historiallisen aineiston pohjalta kertomuksen, jossa todelliset tapahtumat ja kuvitteellinen juoni kietoutuvat toisiinsa. Romaanissa esitettyjä tulkintoja ja tapahtumakuvauksia ei tule sellaisinaan pitää historiallisesti todennettuina tosiasioina.

Teoksen jälkisanoissa kerron lisää muutamista historiallisista lähteistä, joiden varaan olen fiktion rakentanut.

Prologi

Pariisi, 30–31. elokuuta 1997

Mies tiesi prinsessan kuolevan vajaat kaksi tuntia ennen kuin Mercedes törmäsi tunnelin kolmanteentoista pylvääseen. Hän istui Hôtel Ritzin baarin perimmäisessä nurkassa ja puristi kädessään lasia, jota ei ollut koskettanut. Hänen pukunsa oli liian raskas elokuun viimeiseen yöhön. Hiki kiilsi ohimoilla, mutta sormet vapisivat kuin hänen olisi ollut kylmä. Tohtori Elias Vale ei olisi huomannut miestä lainkaan, ellei tämä olisi lausunut hänen nimeään.

”Tohtori Vale.”

Elias pysähtyi. Baarissa helähti jää lasia vasten. Jostakin kuului hillittyä naurua, ja pianisti soitti sävelmää, jonka Elias tunnisti mutta ei saanut nimetyksi.

”Anteeksi?”

”Oletteko yksin?”

Miehen englannissa oli ranskalainen korostus, mutta ei pariisilainen. Elias vilkaisi ympärilleen. Hän oli tullut hotellihuoneestaan hakemaan lasillisen ennen nukkumaanmenoa eikä tuntenut baarista ketään.

”Tunnemmeko me toisemme?”

”Emme.” Mies katsoi tyhjää tuolia vastapäätä. ”Istukaa silti.”

Elias ei istunut.

Kello lähestyi yhtätoista. Hänellä oli aamulla luento Sorbonnessa uskonnollisten ennustusten poliittisesta käytöstä. Hänen oli määrä puhua siitä, kuinka profetiat eivät ainoastaan ennustaneet tulevaisuutta vaan saattoivat myös muokata sitä: ihmiset tekivät päätöksiä vanhojen tekstien perusteella ja toteuttivat joskus juuri sen, mitä kuvittelivat vain odottavansa.

Hänellä ei ollut aikaa hotellibaarien vainoharhaisille.

”Jos tämä koskee huomista luentoani, voitte keskustella järjestäjien kanssa.”

”Huomista ei ehkä tule.”

Elias hymyili väkinäisesti. ”Se kuulostaa kovin dramaattiselta.”

”Sitä se ei ole.” Mies nosti viimein katseensa. ”Draamassa kuolema tapahtuu yleisön edessä. Tämä lavastetaan onnettomuudeksi.”

Pianisti löysi uuden soinnun. Elias tunnisti viimein kappaleen.

As Time Goes By.

”Kenen kuolema?”

Mies vilkaisi baarin sisäänkäyntiä. Kaksi hotellin työntekijää seisoi ovella puhumassa radiopuhelimiin. Aulasta kantautuva liikehdintä erosi Ritzin tavallisesta, rahalla pehmennetystä hälinästä. Turvamiehiä. Valokuvaajia ulkona. Henkilökuntaa, joka yritti näyttää siltä kuin mitään erityistä ei olisi tapahtumassa.

Sitten Elias ymmärsi.

Prinsessa Diana oli hotellissa.

Kaikki Pariisissa tuntuivat tietävän sen.

”Hän ei poistu kaupungista elävänä”, mies sanoi.

Elias istuutui.

Miehen kasvoilla ei näkynyt voitonriemua eikä hullun kiihkoa. Vain uupumus. Sellainen uupumus, jota Elias oli nähnyt sairaalassa isänsä viimeisinä päivinä: ihminen oli taistellut liian pitkään ja tiesi jo hävinneensä.

”Kuka te olette?”

”Nimelläni ei ole merkitystä.”

”Sitten keskustelullamme ei ole merkitystä.”

Mies työnsi pöydän yli avainkortin. Sen pintaan oli kirjoitettu sinisellä musteella kolme numeroa.

318.

”Kolmannessa kerroksessa on palvelukäytävä”, hän sanoi. ”Huone ei näy tavallisessa pohjapiirroksessa. Kylpyhuoneen ilmanvaihtoritilän takana on tallelokero.”

Elias ei koskenut korttiin.

”Mitä siellä on?”

”Ensimmäinen seitsemästä.”

”Seitsemästä mitä?”

Mies vilkaisi jälleen sisäänkäyntiä. Tällä kertaa hän jähmettyi.

Elias seurasi hänen katsettaan. Ovelle oli ilmestynyt pitkä, tummapukuinen mies. Hän ei näyttänyt hotellin turvamieheltä. Hän ei tarkkaillut huonetta levottomasti vaan hitaasti ja järjestelmällisesti, pöytä pöydältä.

Kun katse lähestyi heidän nurkkaustaan, Eliaksen seuralainen kumartui eteenpäin.

”He luulevat, että kaikki nauhat tuhottiin.”

”Mitkä nauhat?”

”Prinsessan.”

Tumma hahmo kääntyi hetkeksi puhumaan ovimiehelle.

”Kuunnelkaa nyt tarkasti”, mies jatkoi. ”Jos lähdette hotellista ennen puoltayötä, unohtakaa tämä keskustelu. Repikää kortti ja heittäkää palat eri roskakoreihin. Älkää soittako poliisille. Älkää kertoko kenellekään.”

”Entä jos en lähde?”

”Silloin menette huoneeseen 318.”

”Miksi minä?”

Ensimmäistä kertaa miehen ilmeessä tapahtui jotakin. Ei aivan hymyä. Pikemminkin surullinen tunnistamisen ele.

”Koska kirjoititte, ettei profetia ole vaarallinen silloin, kun ihmiset uskovat siihen. Se on vaarallinen silloin, kun vallanpitäjät ryhtyvät toteuttamaan sitä.”

Elias tunsi ihonsa kylmenevän.

Lause oli hänen väitöskirjastaan. Teos oli julkaistu kuusi vuotta aikaisemmin, eikä sitä ollut myyty edes kolmeasataa kappaletta.

”Olette lukenut kirjani.”

”Teidän kansiotanne tutkinut mies alleviivasi sen kohdan.”

Tummapukuinen mies lähti liikkeelle oviaukolta.

Muukalainen nousi niin nopeasti, että pöytä heilahti. Hän tarttui Eliasta ranteesta ja painoi avainkortin tämän kämmentä vasten.

”Älkää luottako siihen, mitä nauhoilla sanotaan. Luottakaa siihen, mitä niistä puuttuu.”

Sitten hän käveli pois baarista.

Tummapukuinen mies huomasi hänet välittömästi.

Kumpikaan ei juossut. Muukalainen katosi henkilökunnan käytävään, toinen hänen perässään. Ovi ehti sulkeutua heidän välissään, mutta tummapukuinen mies avasi sen tuntematta pienintäkään tarvetta näyttää kulkulupaa.

Elias jäi pöytään avainkortti kädessään.

Joku oli tunnistanut hänet luentoesitteestä ja rakentanut tarinan hänen tutkimuksensa ympärille. Ehkä kyseessä oli toimittaja, käytännön pila tai skandaalilehden yritys houkutella professori mukaan prinsessaa koskevaan valheeseen.

Ajatus rauhoitti häntä lähes minuutin ajan.

Sitten tarjoilija tuli noutamaan muukalaisen koskemattoman lasin.

”Ystävänne lähti kiireellä”, hän sanoi.

”En tunne häntä.”

Tarjoilija vilkaisi ovea, josta mies oli kadonnut.

”Siinä tapauksessa hän vaikutti tietävän teistä varsin paljon.”

Elias työnsi avainkortin taskuunsa. ”Onko hän hotellin asiakas?”

Tarjoilijan kasvoille ilmestyi kohtelias hymy, joka oli harjoiteltu olemaan paljastamatta mitään hotellin asiakkaista.

”En osaa sanoa, monsieur.”

”Oletteko nähnyt hänet aikaisemmin?”

”Ritzissä näkee paljon ihmisiä.”

Tarjoilija nosti lasin tarjottimelleen ja poistui.

Pianisti jatkoi soittamista. Laseja kohotettiin, ja ihmiset keskustelivat matalalla äänellä. Koko maailma näytti jatkavan kulkuaan välinpitämättömänä juuri kuullulle varoitukselle.

Hän ei poistu kaupungista elävänä.

Mies oli ollut joko humalassa, sairas tai molempia. Kuninkaallisten ympärille kerääntyi aina samanlaisia ihmisiä: rakastajia, ennustajia, vakoojia ja niitä, jotka olivat vakuuttuneita tiedustelupalvelujen kuuntelevan heidän puhelimiaan.

Elias lähti huoneeseensa.

Hissi kohosi kolmanteen kerrokseen lähes äänettömästi. Peiliseinästä häntä katsoi keski-ikäinen mies, jonka solmio oli löystynyt ja jonka kasvoilla näkyi enemmän huolta kuin tilanne ansaitsi.

”Huomista ei ehkä tule”, Elias toisti hiljaa.

Lause kuulosti ääneen lausuttuna vielä typerämmältä.

Hissin ovet avautuivat.

Käytävä oli tyhjä. Paksu matto vaimensi hänen askeleensa. Hän vilkaisi kerran taakseen, vaikka tiesi ettei siellä ollut ketään.

Huoneen ovi oli lukossa.

Elias työnsi oman korttinsa lukijaan, odotti vihreää valoa ja astui sisään.

Ensimmäisenä hän huomasi vuoteen.

Päiväpeite oli taitettu takaisin.

Hän oli lähtenyt alakertaan lähes heti saavuttuaan hotelliin eikä muistanut koskeneensa vuoteeseen. Huonesiivooja oli varmasti käynyt hänen poissa ollessaan. Iltahuolto kuului Ritzin kaltaisen hotellin palveluun.

Sitten hän näki kirjoituspöydän.

Raamattu makasi avoimena hänen luentomuistiinpanojensa päällä.

Elias sulki oven hitaasti takanaan.

Kirja ei ollut hänen. Sen mustissa kansissa oli hotellin kultainen vaakuna. Ehkä huonesiivooja oli löytänyt sen yöpöydän laatikosta ja siirtänyt sen pöydälle. Se ei kuitenkaan selittänyt, miksi kirja oli avattu juuri hänen papereidensa päälle.

Sivun yläreunaan oli kirjoitettu lyijykynällä kaksi numeroa:

11:21

Yksi jae oli alleviivattu.

Hänen sijaansa nousee halveksittu mies, jolle ei ollut annettu kuninkaallista arvoa. Hän tulee odottamatta ja ottaa valtakunnan haltuunsa juonittelulla.

Elias tunsi tekstin.

Danielin kirjan yhdennentoista luvun historiallisena kohteena pidettiin Antiokhos IV Epifanesta, Seleukidien valtakunnan hallitsijaa, joka oli noussut valtaan lähes kaksi vuosisataa ennen ajanlaskun alkua. Kuningasta, joka oli häpäissyt Jerusalemin temppelin ja pyrkinyt tukahduttamaan juutalaisen uskonnon.

Hänen arvonimensä Epifanes merkitsi ilmestynyttä jumalaa. Hänen vihollisensa olivat vääntäneet sen muotoon Epimanes.

Mielipuolinen.

Elias pyyhkäisi alleviivausta peukalollaan. Lyijykynän jälki tahriintui.

Se oli tuore.

”Haloo?”

Hänen oma äänensä kuulosti vieraalta.

Hän tarkasti kylpyhuoneen, vaatekaapin ja vuoteen alustan. Huoneessa ei ollut ketään. Matkalaukku ja salkku näyttivät koskemattomilta. Passi ja rahat olivat tallessa.

Raamattu oli ainoa asia, johon oli koskettu.

Tämä oli pila.

Mies oli selvittänyt hänen huoneensa numeron, lahjonut jonkun henkilökunnasta ja rakentanut pienen näytelmän tehdäkseen

vaikutuksen. Elias luennoi profetioista, joten Raamatun jae oli luonteva rekvisiitta.

Kuninkaallista arvoa vaille jäänyt mies.

Prinsessa samassa hotellissa.

Yhteys oli lapsellisen ilmeinen.

Elias sulki kirjan ja asetti sen yöpöydälle. Hän riisui takkinsa, huomasi käsiensä vapisevan ja suuttui itselleen. Hän oli käyttänyt uransa sen osoittamiseen, kuinka helposti ihmiset rakensivat merkityksiä sattumien välille. Nyt hän oli itse tekemässä täsmälleen samaa.

Hän meni kylpyhuoneeseen ja avasi hanan.

Kun hän kumartui huuhtomaan kasvojaan, ovelta kuului hiljainen rahahdus.

Elias suoristautui.

Ääni ei toistunut.

Hän sulki hanan ja kuunteli. Käytävältä kuului loittonevia askeleita.

Oven alta pilkotti valkoinen paperi.

Se oli taitettu kahdesti. Siinä ei ollut hotellin tunnusta eikä vastaanottajan nimeä. Teksti oli kirjoitettu mustalla musteella suurin, kiireisin kirjaimin.

TOHTORI VALE, POISTUKAA PARIISISTA VÄLITTÖMÄSTI. TAPAAMISEMME HUOMATTIIN. ME MOLEMMAT OLEMME NYT HENGENVAARASSA. ÄLKÄÄ PUHUKO MINUSTA KENELLEKÄÄN. ETTE EDES NIILLE, JOIHIN LUOTATTE ENITEN. FIRMA PYSTYY OSTAMAAN YSTÄVÄN, TYÖTOVERIN JA PUOLISON. SE EI TARVITSE HEIDÄN USKOLLISUUTTAAN. VAIN HINNAN. FIRMALLA ON SILMÄT JA KORVAT KAIKKIALLA. JOS HALUATTE YMMÄRTÄÄ, MIKSI PRINSESSAN TÄYTYY KUOLLA, ALOITTAKAA NUMEROSTA 318.

Allekirjoitusta ei ollut.

Firma.

Sanaa käyttivät ihmiset, jotka olivat lukeneet liikaa vakoiluromaaneja. Tai ihmiset, jotka halusivat kuulostaa siltä kuin olisivat työskennelleet tiedustelupalvelulle.

Elias avasi oven.

Käytävä oli tyhjä. Hissin yläpuolella palavat numerot osoittivat sen laskeutuvan ensimmäiseen kerrokseen. Kun Elias ehti käytävän päähän, hissi oli jo alhaalla.

Hän palasi huoneeseen ja lukitsi oven turvasalpaa myöten.

Vasta silloin hän muisti avainkortin.

Se muistutti Ritzin tavallista huoneavainta, mutta magneettijuova oli naarmuuntunut ja hotellin tunnus lähes kulunut pois. Numero 318 oli kirjoitettu pintaan samalla musteella kuin varoituskirje.

Ensimmäinen seitsemästä.

Seitsemästä mitä?

Hänen pitäisi soittaa poliisille. Tuntematon mies oli ennustanut prinsessan kuoleman ja tunkeutunut mahdollisesti hänen hotellihuoneeseensa.

Mutta mitä Elias kertoisi?

Oliko mies uhannut prinsessaa?

Ei.

Oliko Elias nähnyt aseen?

Ei.

Tiesikö hän miehen nimen?

Ei.

Oliko hän juonut?

Kyllä.

Elias työnsi varoituksen ja avainkortin taskuunsa. Hän päätti tehdä yhden yksinkertaisen tarkistuksen.

Jos hotellissa ei ollut huonetta 318, asia olisi loppuun käsitelty.

Vastaanottovirkailija oli nuori nainen, jonka nimikyltissä luki CLAIRE. Hän kuunteli Eliaksen kysymyksen ja naputti hotellin tietokonetta.

”Huone 318 ei ole käytössä, monsieur.”

Elias tunsi vatsansa kiristyvän.

”Onko se tyhjillään?”

”Se on poistettu käytöstä.”

”Miksi?”

Clairen kasvoille ilmestyi epäröivä ilme. ”Onko siellä jokin teknine ongelma?”

”En ole käynyt huoneessa. Eräs mies antoi minulle tämän.”

Elias laski kortin tiskille.

Claire katsoi numeroa. Hänen ilmeensä muuttui melkein huomaamattomasti.

”Missä tapasitte hänet?”

”Baarissa.”

”Miltä hän näytti?”

Elias kuvaili raskasta pukua, hikoilevia ohimoita ja vapisevia käsiä. Mitä pidemmälle hän ehti, sitä selvemmin virkailija näytti tunnistavan miehen.

Lopulta Claire henkäisi huvittuneena.

”Voi hyvänen aika. Hän taas.”

”Tunnetteko hänet?”

”En henkilökohtaisesti. Mutta hän on hotellin vanha tuttu.”

”Asuuko hän täällä?”

”Silloin tällöin. Tai yrittää asua.” Claire madalsi ääntään. ”Hän on harmiton, monsieur. Hieman erikoinen vain.”

”Hän väitti prinsessa Dianan joutuvan salamurhan kohteeksi tänä yönä.”

Virkailija sulki silmänsä hetkeksi kuin olisi kuullut saman tarinan liian monta kertaa.

”Hän puhuu usein tiedustelupalveluista. MI6, CIA, Mossadista. Joskus Vatikaanista. Viime kuussa hotellin keittiöstä johti hänen mukaansa salainen tunneli Britannian suurlähetystöön.”

”Hän tiesi nimeni.”

”Olette puhumassa huomenna Sorbonnessa, eikö niin? Aulassa on tilaisuuden esitteitä.”

Selitys oli niin yksinkertainen, että Elias tunsi itsensä typeräksi.

”Entä tämä kortti?”

Claire käänsi sitä valoa vasten.

”Vanha avain. Luultavasti varastettu vuosia sitten.”

”Miksi juuri 318?”

Naisen huvittuneisuus katosi.

”Siellä tapahtui valitettava tapaus.”

”Kuoliko huoneessa joku?”

Claire katsoi ympärilleen.

”Eräs pitkäaikainen vieras teki siellä itsemurhan. Huone yhdistettiin myöhemmin viereiseen sviittiin, eikä numeroa enää käytetä.”

”Miksi hän tappoi itsensä?”

”Hän oli vakavasti sairas. Hän uskoi Britannian tiedustelupalvelun seuraavan itseään. Huoneesta löydettiin sanomalehtileikkeitä, valokuvia ja seinille piirrettyjä kaavioita. Kuninkaallisia, poliitikkoja ja pappeja. Sellaisia yhteyksiä, joita kukaan muu ei nähnyt.”

Elias tunsi taskussaan olevan kirjeen painon.

Firmalla on silmät ja korvat kaikkialla.

”Tunsiko baarissa tapaamani mies hänet?”

”Luultavasti. Samanlaiset ihmiset löytävät toisensa.” Claire työnsi kortin takaisin hänelle. ”Tämä kaupunki vetää puoleensa ihmisiä, jotka uskovat tietävänsä suuria salaisuuksia. Kun täällä yöpyy joku kuuluisa, heidän mielikuvituksensa alkaa laukata.”

”Pääseekö tällä vielä huoneeseen?”

Claire naurahti. ”Ei tietenkään.”

”Voisinko nähdä sen?”

”Huonetta 318 ei enää ole.”

”Mutta sanoitte, että se yhdistettiin toiseen sviittiin.”

”Monsieur.” Naisen ääni muuttui lempeän määrätietoiseksi. ”Menkää takaisin huoneeseenne. Ottakaa lasillinen. Nukkukaa hyvin. Aamulla tämä kaikki tuntuu huvittavalta.”

Elias katsoi hänen rauhallisia kasvojaan.

Hän oli oikeassa.

Raamattu oli pila. Viesti jatkoi samaa näytelmää. Huone 318 oli paikallinen kummitustarina, jota vainoharhainen mies käytti tehdäkseen kuvitelmistaan vakuuttavampia.

”Anteeksi, että vaivasin.”

”Ei lainkaan.”

Kun Elias kääntyi lähteäkseen, Claire kutsui häntä vielä nimeltä.

”Tohtori Vale.”

Elias katsoi taakseen.

”Jos tapaatte hänet uudelleen, älkää mainitko huonetta 318. Se saattaa kiihdyttää hänen tilaansa.”

Elias palasi baariin ja tilasi konjakin.

Hän joi sen hitaasti, katseli pianistin käsiä ja antoi alkoholin palauttaa maailman oikeisiin mittasuhteisiinsa. Hän kuvitteli kertovansa tapauksesta aamun luennolla.

Profetiatutkija kohtaa vainoharhaisen miehen, joka ennustaa prinsessan kuoleman ja lähettää hänet etsimään salaisia nauhoja olemattomasta huoneesta.

Yleisö nauraisi.

Ehkä tapaus sopisi jopa puheen alustukseksi.

Palatessaan yläkertaan Elias toivotti yövirkailijalle hyvää yötä. Claire ei ollut enää tiskin takana. Hänen tilallaan seisoi vanhempi mies, joka vastasi tervehdykseen kohteliaalla nyökkäyksellä.

Raamattu lepäsi yöpöydällä. Elias avasi sen vielä kerran Danielin kirjan kohdalta. Alleviivattu jae näytti nyt juuri siltä, mitä se olikin: yli kaksituhatta vuotta vanhalta kuvaukselta kuolleesta kuninkaasta.

Antiokhos IV.

Ei Britannia, ei prinsessa Diana eikä tämän yön tapahtumat.

Elias sulki kirjan, sammutti valon ja asettui vuoteeseen.

Hän nukahti muutamassa minuutissa.

Elias heräsi käytävältä kuuluviin ääniin.

Jossakin soi puhelin. Hissin ovet kilahtivat auki, ihmiset juoksivat paksusta matosta huolimatta kuuluvin askelin ja ovi paiskautui niin voimakkaasti, että vesilasi värähti yöpöydällä.

Kello oli hieman yli puoli yksi.

Elias veti housut jalkaansa ja avasi oven.

Käytävässä liikkui hotellin työntekijöitä ja tummiin pukuihin pukeutuneita miehiä. Yksi puhui radiopuhelimeen niin nopeasti, ettei Elias saanut ranskasta selvää. Hissin vieressä itki nuori nainen, jonka hän oli nähnyt aikaisemmin baarissa.

”Mitä on tapahtunut?”

Kukaan ei vastannut.

Hän lähti muiden mukana alakertaan.

Ritzin aula oli muuttunut. Vastaanottotiskin puhelimet soivat, ovimiehet kulkivat edestakaisin ja hotellin ulkopuolelle kerääntyi valokuvaajia, vaikka suurin osa oli lähtenyt vain vähän aikaisemmin seuraamaan prinsessan autoa.

Vanhempi yövirkailija seisoi tiskin takana puhelin korvallaan. Elias odotti tämän lopettavan puhelun.

”Mitä täällä tapahtuu?”

”Liikenneonnettomuus, monsieur.”

”Liittyykö se hotelliin?”

Mies epäröi.

”Prinsessan auto.”

Elias tunsi konjakin nousevan kurkkuunsa.

Pariisi, 31. elokuuta 1997. Walesin prinsessa on kuollut, ja maailma uskoo tietävänsä miksi.
Vuosia myöhemmin esiin nousee seitsemän videokasettia – tallenteet, joita ei ollut tarkoitettu julkisuuteen. Niiden mukana herää henkiin salaisuus, joka ulottuu hovin käytäviltä Pariisin yöhön ja yhä syvemmälle vallan, uskon ja petoksen pimeään verkkoon.
Mitä kasetit paljastavat? Ja miksi niiden olemassaolo toimii niiden haltijoille henkivakuutuksena?
Henkivakuutus on synkkä salaliittotrilleri vallasta, monarkiasta ja totuudesta, jonka joku haluaa haudata lopullisesti.
318
THE BOOK OF
REVELATION
R
9 789528 929550